

[Krag.]

Men at man nu kunde gaa ud til Folketingsvalg under den samme Fane, Kampen for Landstingets Afskaffelse, var dog ret besynderligt, fordi hele denne Kampplan jo blev opgivet ved Udskrivning af Folketingsvalget. Jeg lægger ikke synderlig Vægt paa den højtærede Statsministers og den højtærede Indenrigsministers Stød i Kampluren, naar de varsler en stor Forfatningskamp her i Landet. Muligheden for en saadan, i alt Fald indenfor en Aarrække, har de jo kvitteret ved den sidste Folketingsopløsning, selvfølgelig vel vidende, at man derigennem tilintetgjorde de Muligheder, som man selv saa stærkt havde opreklameret. Og hvorfor gjorde man det? Jo, det er ganske let at se. Fordi Situationen var saa alvorlig for saa at sige alle Lag i det danske Folk i økonomisk Henseende som Følge af den økonomiske Krise Verden over og som Følge af den Nødstilstand i Landbrugserhvervet og ogsaa indenfor Byerhvervene, der standse Virksomhederne, der truede et stedse stigende Antal af Personer og Hjem og Bedrifter i By og paa Land, hvortil Regeringens Krone- og Reguleringspolitik i saa overordentlig stærk Grad har bidraget i de sidste Aar, og paa Grund af den mægtige Arbejdsløshed, der er blevet Følgen, en Arbejdsløshed, der jo langt overstiger, hvad vi nogen Sinde har kendt, og som øges med adskillige Tusinder ugentlig, en Arbejdsløshed, som vel nok i nogen Grad skyldes Forhold, hvorover Regeringen ikke er Herre, men som dog i væsentlig Grad øges gennem den Politik, Regeringen fører, og ved det stive Løn- og Arbejdsvilkaarsystem, som Organisationsmagten, Fagforbundene, har dikteret det producerende danske Samfund.

Men Prisfaldet er fulgt af en mægtig Stigning i Reallønnen, idet Kronefaldet ikke har været ledsaget af nogen betydende Prisstigning. Desværre ser det paa ny ud til, saaledes som Tilfældet i Grunden har været hver eneste Vinter, at vi gaar en stor Arbejdskamp i Møde, og jeg vil sige, som jeg for et Aar siden bemærkede fra denne Plads, at vel maa vi alle haabe paa Fred paa Arbejdsmarkedet som det, der baader os bedst, men ikke en Fred, der fortsat og i stigende Grad bringer Arbejdet til at visne. Der var saaledes Aarsager nok til, at den høje Regering ikke turde gaa Vinteren

1932—33 i Møde som den sidste Vinter i Valgperioden. Den kunde for saa vidt, uanset hvordan Valget faldt ud, imødeses Resultatet med Tilfredshed, thi enten blev den befriet for sit Besvær — og det var der utvivlsomt adskillige i begge Regeringens Partier, som nærrede Ønske om —, eller ogsaa fik den dog i det mindste denne truende Vinter som den første indenfor en Valgperiode i Stedet for at skulle tage den som den sidste umiddelbart før det Folketingsvalg, som ordinært skulde afholdes i April Maaned 1933. Naa, det var det sidste Resultat, som Regeringen opnaaede, den mistede ikke ved Valget sit Flertal.

Men jeg vil hævde, at den sejrede paa en lidet ærlig Politik. Den og dens Talsmænd gav det jo Udseende af, ja, i mange Tilfælde Løfte om, at der er Vej ud af Tidens Vanskeligheder, uden at alle maa bringe deres Ofre derfor. Der førtes en Krone-Agitation overfor begge Oppositionspartierne, som intet havde med Sandheden at gøre, hvad der for Venstres Vedkommende først og fremmest dokumenteres gennem Paastanden om, at Venstre havde Ønske om at skære Kronen ned til 25 Ø. eller derunder, et Ønske, som aldrig er fremkommet fra nogen ansvarlig Venstrepolitikers Side, et Ønske, som aldrig har fundet Udtryk gennem nogen Foranstaltning, som Venstre har krævet, og som det derfor ikke var tilbørligt at skyde Partiet i Skoene.

Regeringen og dens Talsmænd gav det Udseende af, at den havde opretholdt den danske Krone, den stod som Værner om den, og det skønt Faldet paa henimod 40 pCt. jo allerede var aabenbart. Men den kunde bilde Befolkningen dette ind, fordi Kronens Købekraft ikke er mindsket i væsentlig Grad.

Regeringen lovede stadig at staa som Værner mod økonomisk Tilpasning i den offentlige Husholdning under Henviisning til — jeg har selv hørt den højtærede Statsminister udtale dette —, at der jo endnu var Millionærer nok i dette Land, hos hvem der var tilstrækkeligt at tage. Dette siger man om Muligheden for Kapitaludskrivning i et Samfund som det danske, præget som det er af Kapitalfattigdom, hvad jo ogsaa finder sit Udtryk i den Laanetrang, som præger snart alt og alle, ikke mindst de